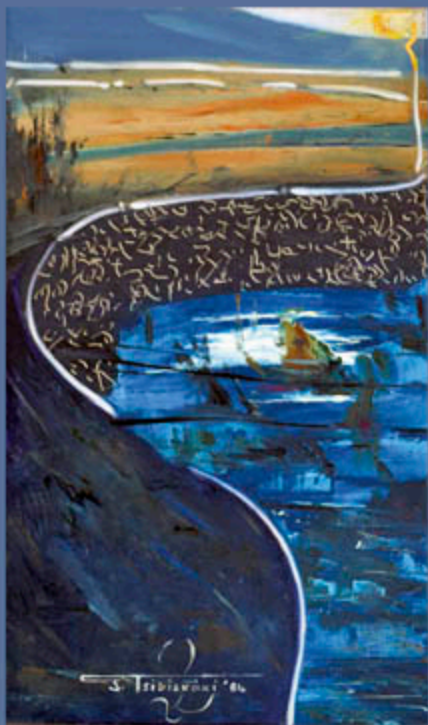

Παντελής Τσιμπισκάκης

Θρυαλλίς

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

Η θάλασσα της λήθης

Άνεμος θύμισης μου χαΐδεψε πάλι γλυκά το μυαλό
καθώς γλιστρούσε πάνω απ' τη θάλασσα της λήθης,
και η μικρή, απαλή ψεκάδα μνήμης που σήκωσε
μου δρόσισε το πρόσωπο.

Σπάνια επιστρέφει αυτή η θάλασσα κάτι παραπάνω από
σταγόνες.

Φταίνε βέβαια γι' αυτό και οι άνθρωποι.

Σαν παλιοί ναυτικοί την φοβούνται κι ούτε που γυρεύ-
ουν παραπάνω.

Μην τυχόν γίνουν οι αναμνήσεις κύματα και τα κύματα
βουνά.

Και όσοι τολμηροί δεν αρκέστηκαν στο λίγο της και
παρασύρθηκαν απ' το πολύ της,
άδικα πνίγηκαν.

Γιατί αυτή η θάλασσα κερδίζει πάντα.

Έχει βλέπεις με το μέρος της τον χρόνο.

Κι όπως η ακμή του βράχου γίνεται καμπύλη,
έτσι οι σταγόνες εξατμίζονται πάνω στο δέρμα,
αφήνοντας μόνο την αλμυρή ασάδα της λησμονιάς πάνω
στα χείλη.

Bibliotheca Alexandrina

Έψαξα να σε βρω και σε βρήκα.

Άλλωστε η αναζήτηση ήταν πάντα
ο απώτερος σκοπός σου.

Αφετηρία και προορισμός.
Αποτέλεσμα και αιτία.

Έψαξα να σε βρω και σε βρήκα.

Στον Φάρο που δεν φωτίζει πια.
Στις ελληνικές επιγραφές στην Προμενάντ.
Στο άδειο σπίτι που μένει ακόμα ο ποιητής.

Έψαξα να σε βρω και σε βρήκα.

Βρήκα μία περγαμηνή και αγάπησα το φως σου.
Βρήκα έναν πάπυρο και μίσησα την φωτιά.

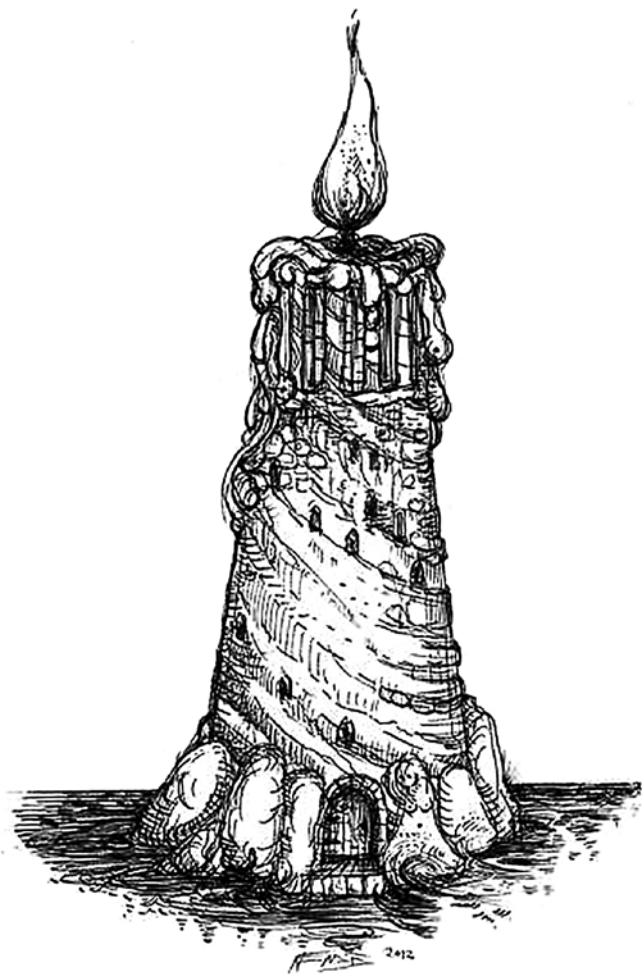
Η χώρα μου

Η χώρα μου είναι χτισμένη πάνω σε ερείπια πολέμων.

Από πάνω φύτεψαν δέντρα, περβόλια, όλη η ομορφιά του κόσμου.

Μα κάθε που το χορτάρι αγγίζει τα γυμνά μου πέλματα, θυμάμαι πως τα δέντρα δεν είναι ποτισμένα μόνο με νερό και πως στα περβόλια δεν ανθίζουν μόνο τα μπουμπούκια.

Και πως όλη η ομορφιά του κόσμου βλασταίνει από μισοθαμμένους μαρμάρινους σπόνδυλους και καπνισμένα θραύσματα βυζαντινών εκκλησιών.

Candelabrum-Lighthouse - Φάρος

Stella Maris

Μάτια που ψάχνουν το μάτι της θάλασσας.

Σκέψεις φευγαλέοι διάττοντες
λογισμοί αναλάμποντες, διαλείποντες, εκλάμποντες...

Κι είναι η ελπίδα μας σαν το φως σου!

Κάποτε πυρ ιπτάμενο, ένδειξη ευθύβολη,
φέγγος πυρρίχιο, ακτινοβόλο, επιστάμενο.

Άλλοτε άστρο τρεμάμενο, ύπαρξη αμφίβολη,
σημείο ελάχιστο, ανεπαίσθητο, μη υφιστάμενο.

Ώσπου οι ουρανοί να ξαναγίνουν μελιχροί
και η πυρφόρος κορφή
μια φωτεινή σπονδή.